

בש"פ 5935/15 - אסף זליג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5935/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: אסף זליג

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 2.9.2015 במ"ת 46444-08-15 שניתנה על ידי
כבוד השופט צ' גורפינקל

תאריך הישיבה: כ"ב באלול התשע"ה (6.9.2015)

בשם העורר: עו"ד שחר מנדלמן

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 2.9.2015 (מ"ת 46444-08-15, השופט צ' גורפינקל) על מעצרו של העורר עד לקבלת החלטה אחרת.

2. ביום 25.8.2015 הוגש נגד העורר כתב אישום שנסב על עבירות שעניינן אינוס, מעשה סדום בנסיבות אינוס, מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית ועוד, כמפורט להלן.
3. בגדרו של כתב האישום נכללו ארבעה אישומים. לפי הנטען באישום הראשון, ביום 21.4.2014 העורר הגיע לדירתה של ק', שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת. לאחר שזו השכיבה את בנה לישון בחדר הסמוך, השניים שוחחו ושתו משקה אלכוהולי. במהלך השיחה העורר ניסה לנשק אותה בכוח, ואיים עליה כי אם לא תבוא עמו לחדר השינה הוא יספר לבן זוגה לשעבר כי קיים עמה יחסי מין. בשלב זה, העורר גרר אותה בכוח לחדר השינה תוך שהיא מתנגדת וצועקת. העורר ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר המין ולפי הטבעת של ק', כשהוא שב והופך אותה לעתים על בטנה ולעתים על גבה. במהלך ניסיונותיו להגיע לחדירה מלאה, העורר היכה אותה בחוזקה בפניה, ולא חדל ממעשיו חרף בקשותיה. לאחר שהעורר לא הצליח לקיים חדירה מלאה, הוא הורה ל-ק' לבצע בו מין אוראלי. במסגרת אישום זה מיוחסות לעורר עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ומעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (מספר עבירות).
4. לפי הנטען באישום השני, ביום 25.4.2014 או בסמוך לכך, העורר שלח ל-מ', שעמה לא הייתה לו היכרות מוקדמת, הודעה באמצעות הפייסבוק, ובה הוא ביקש להכיר אותה. מ' התעלמה מההודעה מכיוון שהעורר היה זר לה. ביום 26.4.2014, העורר פגש ב-מ' ברחוב והחל לשוחח עמה אך היא התעלמה ממנו. כאשר מ' חזרה לבנין מגוריה, העורר המתין לה בכניסה לבנין ונכנס אליו בעקבותיה. כאשר מ' פתחה את דלת דירתה העורר היכה אותה פעמיים בחוזקה בפניה וניסה לדחוף אותה לתוך הדירה ולהיכנס עמה פנימה. מ' הצליחה להדוף את העורר החוצה ולסגור את הדלת. העורר המשיך לנסות ולפתוח את הדלת, והפסיק רק כאשר מ' צעקה כי היא מזמינה את המשטרה. בגין עובדות אלו מיוחסות לעורר עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ושל פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות).
5. לפי הנטען באישום השלישי, ביום 5.3.2015 נפגש העורר עם ר', שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת, בביתו של העורר בבת-ים. כאשר ר' הביעה את רצונה לחזור לביתה, העורר ביקש שהיא תפשוט את חולצתה וחזייתה, וכאשר סירבה העורר ניסה להפשיטה בכוח והיכה אותה בחוזקה בפניה מספר פעמים. בעקבות זאת, ר' מילאה אחר הוראתו של העורר והלה נגע בחזה. בשלב זה, העורר השכיב את ר' על המיטה וניסה להוריד את מכנסיה, בעוד היא מתנגדת לכך. העורר הביא ל-ר' כוס מים, אך בשל סירובה לקבלה היכה אותה במרפקו. לאחר מכן, העורר הורה לה לנגב אותו ואת הרצפה מהמים שנשפכו ואמר לה שהיא "חיילת שלו". לאחר ש-ר' חשה ברע, העורר הביא לה סוכר בכפית. הסוכר נשפך על חזה של ר' ואז העורר ליקק אותו מגופה ולאחר מכן סטר ל-ר' בפניה. לאחר כחצי שעה, העורר הסכים לשחרר את ר', ואיים עליה כי אם תתלונן על מעשיו במשטרה הוא "ישב" (כלומר ייכלא) ואז ימצא אותה. במהלך התקופה שלאחר ה-5.3.2015 פנה העורר אל ר' פעמים רבות והפציר בה שתסלח לו. ביום 21.3.2015 נפגשו העורר ו-ר' בבר ברחובות, ובמסגרת זו העורר התנצל על מעשיו, אמר ל-ר' שהוא אוהב אותה והבטיח לפצות אותה. בשלב זה, ר' קיבלה הודעה למכשיר הטלפון שלה, ואז העורר דרש שתמסור לידי את הטלפון כדי שיוכל לבדוק את התכתבויותיה. ר' סירבה, והעורר איים שידקור אותה ועזב את המקום רק לאחר שהתקשרה למשטרה. בגין עובדות אלו מיוחסות לעורר העבירות הבאות: מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין; מעשה מגונה תוך שימוש באיומים לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק העונשין; וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (מספר עבירות).

6. לפי הנטען באישום הרביעי, ביום 18.7.2015 בשעה 03:00 או בסמוך לכך, נ', שעמה לא הייתה לעורר היכרות מוקדמת, יצאה ממקום עבודתה בתל-אביב. העורר עקב אחריה ונכנס אחריה לבניין מגוריה. העורר קילל אותה, תפס בשערה, ומאחר שצרח הורה לה "לסתום את הפה". העורר בעט ב-נ' והיכה אותה בפניה בעודה שוכבת על הקרקע ובדרך זו גרם לה לחבלות בפנים. נ' הצליחה לזחול אל מחוץ לבניין תוך שהעורר ממשיך להכותה. העורר נמלט מהמקום לאחר שעוברים ושבים, אשר שמעו את זעקותיה של נ', נחלצו לעזרתה. בגין עובדות אלו מיוחסות לעורר עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות.

7. בכל ארבעת תיקי החקירה הנוגעים לאישומים המפורטים בכתב האישום נעצר העורר לצורך חקירה ושחרר לאחר מכן בתחנת המשטרה.

8. ההחלטה על הגשת כתב האישום נגד העורר התקבלה רק לאחר שהוגשה התלונה בעניינו על-ידי נ', אשר עומדת ביסודו של האישום הרביעי.

9. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הוגשה בקשה לעצור אותו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 27.8.2015 בית המשפט המחוזי (השופט ש' יעקובוביץ) הורה על דחיית הדיון בבקשה ליום 2.9.2015 על-מנת לאפשר לעורר לעיין בחומר הראיות. בית המשפט המחוזי קבע כי בשלב זה העורר יישאר משוחרר, וזאת עד למועד הדיון הנדחה, ואסר עליו ליצור קשר עם המתלוננות.

10. ביום 2.9.2015 העורר הגיש בקשה נוספת לדחיית הדיון על-מנת לעיין בחומר הראיות, בין השאר על רקע החלפת ייצוג. בקשה זו הגיעה אל מותב אחר של בית המשפט המחוזי (השופט צ' גורפינקל). בית המשפט המחוזי הורה על דחיית הדיון ליום 9.9.2015, וכן הורה על מעצרו של העורר עד לקבלת החלטה אחרת בעניינו. בית המשפט המחוזי קבע כי הראיות לכאורה בעניינו של העורר מבססות יסוד סביר להרשעתו באישומים המיוחסים לו, וכי הצטברות האישומים מעידה על מסוכנותו לציבור בכלל ולציבור הנשים בפרט. בית המשפט המחוזי הוסיף כי רק לאחר שגורם מוסמך יוכל לבדוק את מסוכנותו של העורר ניתן יהיה לדון בשחרורו. בית המשפט המחוזי הדגיש כי אינו כבול להחלטה מיום 27.8.2015, שנשאה אופי טכני, ולא כללה התייחסות לחומר הראיות לכאורה ולמסוכנותו של העורר. לבסוף, בית המשפט המחוזי דחה את בקשת העורר לעכב ב-48 שעות את ביצוע ההחלטה.

הערר

11. הערר שבפני מכוון נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר עד לקבלת החלטה אחרת בעניינו.

12. בעיקרו של דבר, העורר טוען בפני כי ההחלטה על מעצרו עוד בטרם ניתנה לו האפשרות לעיין בחומר הראיות פגעה בזכות הטיעון שלו.

13. לגופם של דברים, לטענת העורר ההחלטה להורות על מעצרו אינה מוצדקת, בשים לב לכך שלא היה עצור בכל התקופה שחלפה מאז הוגשו התלונות הראשונות נגדו. העורר מפנה לכך שנעצר לאחרונה ביום 18.7.2015 בעקבות התלונה של נ' ושחרר ממעצרו זה ביום 22.7.2015. לטענתו של העורר, מאז ששחרר כאמור, לא חל כל שינוי נסיבות המצדיק את מעצרו. העורר מוסיף וטוען כי גם לאחר מועד החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 27.8.2015 לא חל כל שינוי נסיבות שבכוחו להצדיק את השמתו במעצר בשלב זה. בעיקרו של דבר, העורר מתבסס על פסיקתו של בית משפט זה ביחס לכך שברגיל יש לאפשר לחשוד שלא היה עצור לפני הגשת כתב האישום נגדו להגיע לדיון בבקשה לעוצרו עד תום ההליכים מבלי שיחול שינוי במצב שחרורו (בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל (20.10.2009) (להלן: עניין קוניוף)).

14. כמו כן, העורר סבור כי יש לתת משקל לעובדה שהגשת כתב האישום נגדו התגבשה בעקבות החשדות שביסוד האישום הרביעי, בה בשעה שלאמיתו של דבר אין כל ראיות לכאורה התומכות באשמתו בהקשר זה (בשים לב לכך ש-נ' כשלה בזיהויו במסדר הזיהוי שנערך לו).

15. המדינה מצדה סומכת את ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי, ומדגישה בהקשר זה את מסוכנותו הרבה של העורר, אשר מואשם בסדרה של מעשים המלמדים על פריצת גבולות ואלימות כלפי נשים מוכרות וזרות כאחת. מסוכנות זו מצדיקה, לשיטת המדינה, את המעצר, ואינה מאפשרת לשחרר את העורר לחלופת מעצר ללא כל בדיקה נוספת.

16. המדינה דוחה את טענת העורר באשר לראיות התומכות באישום הרביעי. באת-כוח המדינה ציינה בהקשר זה כי די בשלב זה ב"ניצוץ ראיתי" וזה קיים גם קיים – בשים לב לכך ש-נ' ציינה כי הותקפה על-ידי אדם קרח שהיה לבוש בג'ינס ובחולצה אדומה, וכי חיפושים בקרבת מקום הובילו לאיתורו של העורר אשר תאם תיאור זה ואף נהג בעצבנות.

דיון והכרעה

17. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות.

18. אכן, כפי שהובהר בעניין קוניוף, לא בנקל יורה בית המשפט על מעצרו של חשוד אשר היה משוחרר קודם לדיון בבקשה לעוצרו עד תום ההליכים על סמך בחינת הראיות בתיק. אולם, עמדה בסיסית זו כפופה תמיד לבחינת הנסיבות, ובהקשר זה יש טעם בטענת המדינה כי מסוכנות קונקרטית שעולה בעניינו של החשוד היא טעם טוב לחרוג מכלל זה. כך נקבע כבר בעניין קוניוף עצמו (שם, בפסקה 26), וכך למעשה פסק בית משפט זה גם במקרים שנסבותיהם חייבו זאת (ראו: בש"פ 2704/10 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-8 (9.4.2010); בש"פ 8425/12 אבו ג'דיד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.11.2012)). האישומים המיוחסים לעורר מלמדים לכאורה על מסוכנות רבה הנשקפת ממנו כלפי נשים. הדברים נלמדים בראש ובראשונה מהעבירות שבהן הוא מואשם – עבירות מין ואלימות חמורות. המסוכנות נלמדת גם ממספר הקורבנות, אשר לחלקן היכרות מוקדמת עם העורר ולחלקן אין. לבסוף, מעובדות כתב האישום מצטייר העורר כמי שאינו בוחל לכאורה בשימוש בכוח, מעקבים ואיומים כדי לספק את גחמותיו. בנסיבות אלה קמה הצדקה לעצור את העורר לפרק זמן מוגבל, אפילו לא היה עצור קודם לכן.

19. בית המשפט המחוזי התרשם כי קיים בסיס ראיתי לכתב האישום שהוגש נגד העורר. העורר טען כי קביעה זו לא התבססה על בחינה מקיפה של חומר הראיות בשלב זה של הדיון. אולם, על כך יש להשיב כי בשלב זה של הדיון די בקיומו של "ניצוץ ראיה" על מנת להורות על מעצר ביניים (ראו למשל: בש"פ 5195/13 אבו מור נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.7.2013)). השאלה אם קיימות "ראיות לכאורה" כנדרש לצורך מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו צפויה להיבחן במסגרת הדיון שצפוי להתקיים בהמשכו של שבוע זה, ביום 9.9.2015. בשים לב למכלול הנסיבות, לא מצאתי אפוא סיבה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

20. אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ג באלול התשע"ה (7.9.2015).

ש ו פ ט ת